

ROSA PEROY
@RPEROY

VIDES PARAL·LELES: BRASSENS I LAGARDE

A Plutarc (segle I) se li atribueix aquella frase tan feminista: “la dona del Cèsar no només ha de ser honesta: també ho ha de semblar”. Amb aquesta afirmació l'autor de *Vides paral·leles* posa al mateix nivell les aparenances i els fets. Això deu pensar la justícia francesa quan ha perdonat Christine Lagarde de tota pena, malgrat ser declarada culpable de negligència en l'adjudicació d'una indemnització milionària a Bernard Tapie, quan era ministra de França. Poca broma: Lagarde s'enfrontava a un any de presó, com a mínim. Però la directora del FMI —organització que remena els diners de tots, recordo— se n'ha lliurat gràcies a la seva bona reputació. Tal qual. El dubte que em queda és si aquest privilegi és de per vida o caduca: després de l'escàndol, Lagarde pot continuar delinquant impunement? O ara ja no té bona reputació? Sort que un altre francès, Georges Brassens, ho va dir clarament a *La mauvaise réputation* (cito adaptació de Paco Ibáñez: *Si en la calle corre un ladrón/y a la zaga va un ricachón/zancadilla doy al señor/y he aplastado el perseguidor/Esto sí que sí que será una lata/Siempre tengo yo que meter la pata*). Amb l'exculpació del lladre ric, ha posat la pota, la justícia. No sembla honesta, potser perquè no ho és. Amb permís de Plutarc.